

(המשך מעמוד 7)

מניטורול הרדי פנימי, שאיננו פחות חמור מניטורול פרלמנטרי, שהיה עלול להיות מנתחלקה של קואליציה מצומצמת. (ראה הנדון ויומן אישי). הפקיד, שאינו מסתיר את נטיותיו הכלכליות הימניות, סבור שהצעדים הכלכליים שנקטו עד כה הם "מגוחכים". אין בהם אלא כדי להגביר את האינפלציה, והספיגה המציבור היא "בלתיממעוית". הוא סבור שבלי קיצוץ מאסיבי בשירותים, תשקע המדינה עוד יותר.

טען הפקיד הבכיר:

לשרהאוצר החדש, יצחק מודעי, יש רעיונות נכונים לטפל במשבר, וגם אפשרות מעשית לגייס כוח פוליטי גדול, גם כממשלה וגם ככנסת, לתמיכה בצעדים הנחוצים. יש בקבינט המצומצם, וגם המורחב, רוב ברור לקו לכללי שמרני.

הבעיה העיקרית היא שימעון פרס. כבר בשלבים הראשונים הוא מגלה את חששותיו הרבים מדויד לוי ומאריאל

שרון. הוא פוחד מפיצוץ הממשלה. בתירוצים של דאגה לשיכבות המצוקה, החרדה שלו מכישלון גובלת בפאראנויה. כרגיל אצלו, הוא מסווה את מניעיו האמיתיים כדיבורים על "ההיבט החברתי" במדיניות הכלכלית. הסיבה האמיתית לגרירת הרגלים של הממשלה היא פשוט פחד, ואישיותו החלשה של ראשהממשלה. לגר יעקובי, שר הכלכלה והתיכנון, אין בעיות כאלה. הוא איש "כאסח" מטבעו, ודמגוגיה סוציאליט אינה מזוהה לו.

עם זאת, הוא ומודעי יתנגשו חזיתית כבר בשבועות הקרובים. אומנם, אין ביניהם שום הבדל פוליטי-אידאולוגי. כל זה — שטויות. אבל שניהם אגורמאניאקים. עוקבים בשבע עיניים אחרי כל פירסום, שמא יבלית הסיושלום את השר היריב על חשבונם. יעקובי אפילו רץ אחרי מודעי כדי שלא להחמיץ את מצלמות הטלוויזיה. מילחמת השמצות,

הרלפות ותעלולי-דוברים — זוהי רק שאלה של זמן. לא יקרה נס". לפרס יש גם בעיה גדולה עם שרההינוך, יצחק נבון, המגלה נטייה להצטרף לפופוליטיים בממשלה, גם כשל מוצאו הערתי וגם כשל עצם טיבעו של התיק שעליו הוא מופקד. דווקא במישרר של נבון צריך לפטר אלפי כנייארם, ולבטל פרוי ייקטים אינספור. קשה להאמין שהוא יוותר כל-כך בקלות, מה גם שמשה קצב ודויד לוי עומדים לימינו כחומה בצורה.

דויד לוי מאיים כמעט בגלוי בהפעלת סיעת הליכוד בהסתדרות נגד הממשלה. מזכ"ל ההסתדרות, ישראל קיסר, ממש רועד מהליכודניקים שלו. גם הוא לוחץ על פרס. מדיניות, שבעיניי היא נכונה, עלולה לערער את שילטון המערך בהסתדרות. עבור אנשי מיפלגתהעבודה, זה סוף העולם. אם הליכוד יניח את ידיו על המפעלים הכלכליים של חברת העובדים, מיפלגת העבודה תגיע לגודל של ר"ש. לכן לא יקרה כאן שום נס. כל צעד רציני ייתקל בהתנגדות אדירה. לדויד לוי אין שום מחויבות אמיתית לממשלה הזאת. הוא מבין שאם הוא יפרק אותה כעיתוי בלתימתאים, ילכו הליברלים עם המערך. הוא מצפה להפגנות, לכישלון בוטה של שר האוצר מודעי, שיאבד אז את האופציה להוביל את חבריו אל מחוץ לליכוד. בינתיים עושה מודעי כמיטב יכולתו. הוא מוכשר כמו שר, יורד לעומק הבעיות מיד. לעומתו היה יגאל כהןאורג, חרף מיקצועיותו, ממש דגירקק.

יו"ד מועצת המנהלים של בנק לאומי חש בליבו באמריקה, אושכז מייד ונחת

שינה מענינו ושהוא חושש מהיום שבו הבנקים הגדולים יחדלו לנהל יחסים עיסקיים עם ישראל.

יושב-ראש מועצת-המנהלים של בנק לאומי הוא דמות ססגונית בין ראשי הבנקאות בארץ. הוא נולד בגרמניה ועלה ארצה בגיל 12. הוא למד בגימנסיה רחביה בירושלים, עד הכיתה השביעית. אביו הבנקאי, יעקב יפת. בעל בנק יפת. הבנק היהודי-גרמני שהעתיק את פעילותו מגרמניה לארץ. יעץ לו להפסיק ללמוד ולהתחיל לעבוד בבנקאות. במילחמת-העולם השניה שירת יפת חמש שנים בצבא הבריטי, ובשנת '46 הוא שב לתל-אביב להשתלב בעיסקי הבנקאות של משפחתו. אביו נפטר בינתיים, והמנהל, בן-המישפחה, אלמרד פויכטוונגר, ביקש להרחיקו מהסניף בתל-אביב ושלה אותו לסניף הירושלמי.

בשנת '52, אחרי שפוטר על-ידי פויכטוונגר מבנק יפת, שנמכר למשקיעים דרום-אפריקאיים, הוא התחיל לעבוד בבנק איגוד, שם קצר הצלחה והגיע לדרגת מנכ"ל.

בשנת '61 מוזג בנק איגוד עם בנק לאומי ויפת צורף למועצת-

ניתוח סודי ליו"ד

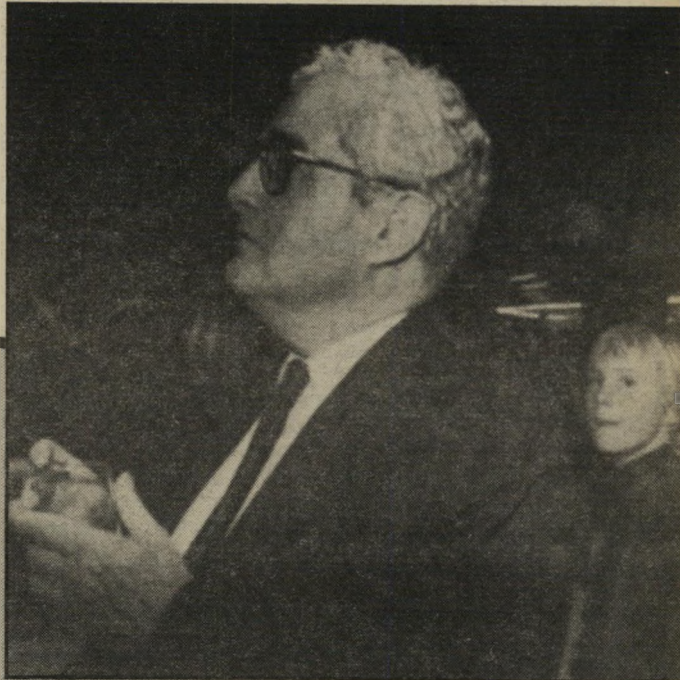
המנהלים. כעבור שנתיים הוא היה מישנה למנכ"ל, וב'65 היה לאחר משלוש המנכ"לים המשותפים. בשנת '70 הוא היה למנהל הכללי היחיד של בנק לאומי וכעבור זמן קצר הפך יושב-ראש מועצת-המנהלים של הבנק המוביל במדינה.

יפת, שהוגד על-ידי פינחס ספיר כ"חצוף ועקשן" הוא אב לחמישה — שני בנים ושלוש בנות. לפני שנתיים וחצי הוא התגרש מאשתו אלה, טיפוס עצמאי אינדיווידואליסטי יוצא-דופן. היא נהגה לארח בביתה, שבשיכון צמרת בצמון בתל-אביב, חלכאים ונידכאים וגייסה חברים ובעלי הון שיתרמו מכספם לעזרת העניים.

לא אחת, בוויכוחים בין עובדי הבנק ובין ההנהלה, היא עמדה בגלוי לצד העובדים. למורת-רוחו של בעלה.

יפת נחשב איש אמיד ביותר. משכורתו הסודית כבר היתה לשיחת היום של עובדי הבנק, שאין באפשרותם לדעת כמה הוא מרוויח. משום שמעטה עבה של סודיות אופך את ההסדרים הכספיים של היו"ד והבנק, הוא נחשב לאיש קשה. בעלי דרישות רבות מהעובדים איתו. הוא בעל קשרים מצויינים ומסועפים בחו"ל.

חברו האישיים, ששמעו על ניתוחו מעבר לים, ממתינים להגעתו ארצה ולשובו לעבודה מלאה. לדעתם, הוא נחוץ כאוויר לנשימה למערכת הבנקאית בארץ ובחו"ל.

המערכת הבנקאית שומרת בסודיותודת את המידע הבא: יושב-ראש מועצת-המנהלים של בנק לאומי, ארנסט יפת, נותח בארצות-הברית בליבו. בניתוח מעקף (בני כאס). יפת נכנס לבית-החולים לבדיקות שיגרתיות. אחרי שחש כאבים בחזהו, הרופאים המליצו על ניתוח-מעקף מידי, שמירשו החלפת עורק בעורק.

יפת נותח ב-28 בספטמבר. יום שישי לפני שבוע וחצי. שהיה היום השני של חג ראשהשנה. לפני הניתוח בוצע בו צינתור, החדרת צינורית דרך וריד ביד. עד ללב.

הניתוח עבר בהצלחה ויפת ינוח בארצות-הברית עד ל-17 באוקטובר. יום רביעי הבא.

הישראלים מגלים בדרך-כלל רגישות מופרזת לגבי הודעות רישמיות על מחלותיהם וניתוחיהם של אנשיציבור, שלא כמקובל

בארצות-הברית. נוהגים בארץ להסתיר ולהצניע כל מידע על בעיות רפואיות של אחרים.

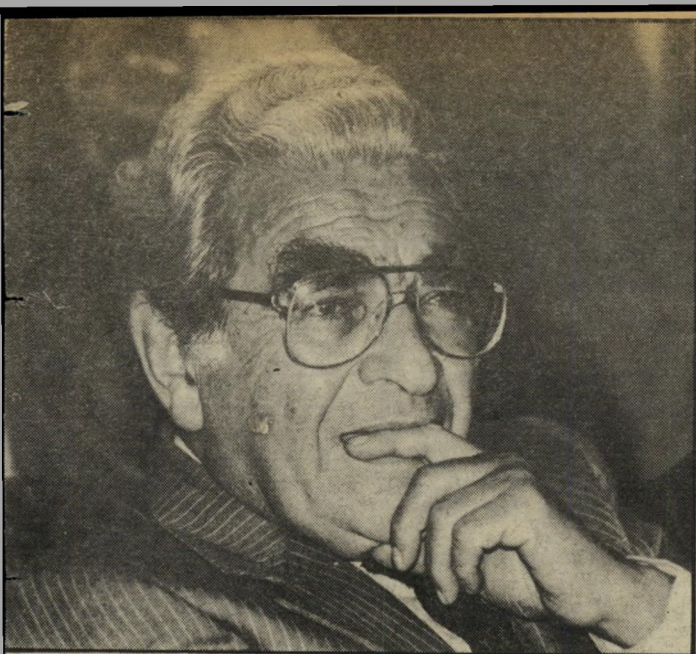
מסיבה זו ניסתה הנהלת הבנק הגדול לשמור מכל מישמר את דליפת המידע על הניתוח שעבר יפת מעבר לים, וכמובן שלא הוציאה שום הודעה לעיתונות. על הסיבה להעידרותו הממושכת של יושב-ראש מועצת-המנהלים של בנק לאומי מהארץ.

שנה קשה עברה על יפת (63) ובבית-החולים, שבו הוא מחלים עתה, יש לו בוודאי זמן להרהר על מה שעבר עליו ב-12 החודשים האחרונים. זה בוודאי לא הוסיף לו בריאות.

בדיוק לפני שנה התמוטטו המניות הבנקאיות. בדיונים האין-סומים שנערכו במישרד-האוצר, בבנק-ישראל ובוועדת-הכספים של הכנסת, הקפיד יפת להופיע ולדבר בזכותו ובזכות עמיתיו מנהלי הבנקים הגדולים האחרים. לא אחת הוא פרץ בכבי במהלך כמה מהשיבות, כאשר תיאר בהתרגשות את הסכנה הצפויה למערכת הבנקאית בארץ. אם הממשלה לא תירתח לעזרתה.

אחר-כך בא מאזן ההפסד של הבנק, כמו של הבנקים האחרים. לצד עימותים בלתי-פוסקים עם ועד עובדי הבנק, שרק באחרונה הכריזו על שביתת-נשק.

יפת אמר לא-אחת במהלך-השנה, שמצבה הכלכלי של ישראל מדיר

דויד לויצין סודי כמו מיבצע של המוסד

הפוליטיים-כלכליים שעשויים לבוא אחרי נובמבר 1984.

מיבצע הארץ

בסודי-סודות הבין פרס מיבצע גדול. הפעלת מכבשהשנור בצורה חסרת-תקדים

ביום החמישי האחרון כינס ראש-הממשלה, שימוען פרס, ישיבה רחופה בלישכתו. רבים מהמשתתפים זומנו אליה ממש ברגע האחרון, אחרי שקיבי-לו הודעה על פגישה "בעלת חשיבות מרעת" מראש לישכת ראשהממ" שלה, בועז אפלכאום.

כתבים, שהמתינו שעות ארוכות ליד המישרד, הופתעו להיווכח שבין המשתתפים היה גם יו"ר הנהלת הסוכנות, אריה רולצין, וכמה מפקידיו הבכירים. פרס, שריו הכלכליים ואנשי הסוכנות קיימו דיון ארוך, שתואר כחלק מהכנת ביקורו של ראש-הממשלה בארצות-הברית.

רוב הכתבים התייחסו ליריעה בשיויון-נפש מסויים. סיפורים "ציד-ניים" אינם מעוררים, ברר-כלל תשור מתלב מיוחדת. אלא שכמה מהם, שי ביקשו בכל זאת לדעת מה קרה בפגישה, הופתעו להיתקל בחומה של שתיקה עקשנית. דובריו של פרס, אנשי הסוכנות ושאר המשתתפים, מילאו את פיהם מים, לפי בקשתו המפורשת של פרס עצמו.

בדיקה מדוקדקת של אחד הכתבים העלתה, שמדובר במסע של גיוס כספים בקרב יהודי ארצות-הברית, בשיטות ובאינטנסיביות חסריתקדים. אנשי הסוכנות אספו, במשך כל החודש, נתונים מארצות-הברית, כדי להכין רשימה של 1000 היהודים העשירים ביותר שם. פרס עצמו עומד ליוזם פנייה אליהם, כדי שכל אחד משוערי הקהילה יתרום אישית מאות אלפי דולרים, אולי מיליונים, לקרן מיוחדת להצלת הכלכלה הישראלית. שם הקרן טרם נקבע, וכל הפעולה הזאת נעשית כאילו היתה מיבצע של "המוסד". הסודיות, הקרחתנות, ההכינות המדוקדקת מזכירות פעולה מודיעינית מובהקת.

יסרבו או יתחמקו. משקיפים סבורים, שפרס אינו בטוח כלל בסיוכיי ההצלחה של "מיבצע הארץ", ולכן איננו מעוניין בפירסום מוקדם. כל כישלון יתפרש לחובתו של ראש-הממשלה באורח אישי, כבר בצערו הממשי הראשון במישרתו הרמה. ויעי צים כלכליים ומדיניים באוצר ובמישי-רד ראשהממשלה ריווחו להעולם הזה, שכמה מהעשירים הירועים יסרכו לתרום, אם לא יקבלו ערובות שהכסף יופנה למטרות של "צמיחה", ולא לפחות ב-200 מהמועמדים לתרום — יתחמקו מסיבות אישיות, כלכליות ואף פוליטיות.

סיבה נוספת לסודיות היא השיטות הננקטות לצורך מסעהשנור. המר-עמרים לחליבה כיבורים (המשך בעמוד 14)